

**HOMMAGE À VESNA MILDNER – ZNANSTVENICI,
SURADNICI, PRIJATELJICI
(MOŽE I OBRNUTIM REDOM – „ILI KAKO VAM
DRAGO”, PREMA SHAKESPEAREU)**

Ovaj kratki *hommage* Vesni Mildner, pomalo drugačiji od svega ostalog u ovom zborniku, može se čitati kao jedan mali likovni triptih: znanost – *management* (kako bi to ona sama rekla) – prijateljstvo. O znanosti (i njejoj struci) gotovo ništa, o poslu (*managementu*) više, a o prijateljstvu najviše.

Zbornik povodom sedamdesetog rođendana profesorice emerite Vesne Mildner ispunjen je znanstvenim tekstovima iz područja fonetike, o kvaliteti kojih ja osobno ne znam ništa. Znanstveni doprinos je, dakako, ono što se očekuje od pravog *Festschrift*a, i veliko je zadovoljstvo vidjeti ga objavljenog. No, ono što sasvim pouzdano znam, kako bi i svaki laik znao, je da je njezina knjiga *The Cognitive Neuroscience of Human Communication* objavljena u SAD-u, što drugim riječima znači da je Vesna Mildner svjetska znanstvenica prvoga reda. Činjenica je da je njena knjiga obvezni udžbenik studentima toga znanstvenoga polja, odnosno u znanosti jednostavno rečeno – referentno djelo, i to ne samo za američka sveučilišta. *Sapienti sat*.

No, budući da ne pripadam njejoj struci, ni tom znanstvenom području, nisam u poziciji sugerirati specifikume o znanstvenoj karijeri i znanstvenome doprinosu profesorice emerite Vesne Mildner. Ono što znam i ono što želim na ovom mjestu evocirati jesu njena druga postignuća i drugačiji dosezi koji se iz ovoga zbornika ne vide eksplicite, niti implicite. Naime, imao sam sreću surađivati s Vesnom u jednom posve drugom životnom segmentu, a to je proces upravljanja („dekanska ekipa” 2005. – 2009.). Moje iskustvo u tih pet godina zajedničkog vođenja Filozofskoga fakulteta, u različitim (danas potpuno drugačije doživljavanim pozicijama), pokazalo je Vesnu u najljepšem i najboljem mogućem svjetlu. S jedne strane ekspeditivnu u rješavanju tekućih problema, s druge strane punu inspiracija i novih ideja u strateškom promišljanju razvoja jedne značajne društveno-humanističke institucije.

Ostaju činjenice: *podigli* smo Knjižnicu Filozofskoga fakulteta, stvorili 302 nova radna mjesta, imali nikad nadmašen iznos vlastitog prihoda Fakulteta i tako dalje. Zašto je to tako? Između ostalog zato što je Vesna timski radnik i sve smo zajednički rješavali, na najbolji mogući način. Zato što je Vesna toliko temeljita da je baš svaki dokument barem dva puta proučila prije donošenja odluke (što po mom iskustvu, u četrdeset godina praćenja fakulteta nisam nikad vidio). Koliko je temeljita pokazuje jedna mala ljetna epizoda – prije

negoli je preuzela dužnost prodekanice za poslovanje na Filozofskome fakultetu, kao ljetnu *razbibrigu* na godišnji je odmor ponijela desetke registratora u kojima su bile kopije relevantnih dokumenata, kako bi se mogla pripremiti za početak akademske godine u kojoj je preuzimala upravljačku dužnost.

Taj *poslovodni* dio Vesnine karijere mora ostati zabilježen, barem kratkim reminiscencijama, s jedne strane zato što oslikava slavljenicu u svjetlu koje se inače ne spominje, a s druge strane zato što je značajno doprinijela snažnim iskoracima njezine matične institucije.

Iz zajedničkoga rada, vezujući se na zajednička putovanja, rodilo se prijateljstvo – prijateljstvo koje nije bilo samo ono u poslovnome segmentu, nego koje je postalo i pravo obiteljsko. Tih je putovanja stvarno bilo puno, počelo je dakako s onim službenim, po cijelom svijetu, od Kanade preko Amerike i Meksika do Brazila, i na posve druge strane. Međutim, draža su ona prijateljska, počevši od Sicilije, Malte, Grčke, Španjolske, Tenerifa, Škotske do Kube, preko zajedničkih skijaških putovanja i ljetnih eskapada po kvarnerskim otocima. Poveznice su višeslojne, i to ne samo naše, nego ćemo dodati još nekoliko prijatelja – Bogdani, Jerneići, Turovi – ukratko, zajednički moto bio je: putovati i vidjeti, zajedno uživati u spomenicima, hrani i životu.

U tim našim druženjima, bila ona *poslovodna* ili posve prijateljska, uživao sam u njenoj apsolutnoj dominaciji američkim engleskim. Kad mi je prvi put spomenula riječ *lap top* bio sam zbunjen i gotovo nisam znao na što se odnosi dok nisam shvatio da je to pravi pravcati američki govor. I to mi je nekako bio *light* motiv u našem prijateljstvu. Često sam je zafrkavao s tim naglasom. *Laaaap top* je ostao paradigma naših druženja. Jedno je američko, a drugo (moje) englesko školovanje. Mo'š ga fućkat'!

A sad bez šale. I iz današnje perspektive biografija profesorice emerite Vesne Mildner izgleda impresivno, iako naizgled danas nije posebno teško ostvariti 70-ak izlaganja na međunarodnim konferencijama, biti mentor više doktorata ili sudjelovati u međunarodnim projektima. No, stvari se procjenjuju u svome vremenu i prostoru. U vrijeme kad je Vesna sudjelovala u međunarodnim znanstvenim mrežama, one su se tek oblikovale, kako kod nas, tako i u svijetu. Uređivanja zbornika, sudjelovanja na konferencijama ili pozvana predavanja nisu bila omogućena svakome, nego samo onim iznimnim znanstvenicima kakva je Vesna. Danas je znanost velikim dijelom stvar kvantifikacije i zadovoljavanja administrativnih zahtjeva, Vesna je znanost živjela – kvalitativno, kvantitativno i ostavljajući trajni trag. Od Jezične gimnazije, preko završnog razreda u Americi, do vrhunske znanstvene karijere, ono što je Vesna uvijek bila – danas je postalo gotovo rijetkost.

Miljenko Jurković

